

โรคของไก่ขังกรง

โดย

ทิม พรรณศิริ Ph. D.

กองวิชาการ กรมปศุสัตว์

การเลี้ยงไก่ในบ้านเราอาจแบ่งแยกออกเป็น ๒ แบบใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

๑. การเลี้ยงแบบการขังกรงหรือกรงคับ เป็นวิธีที่นิยมเลี้ยงไก่ไข่มากมา
ในบ้านเรา เพราะผู้เลี้ยงสามารถทราบได้ทุกวันว่าตัวใดไข่หรือไม่ไข่ ง่ายต่อการคัดออก
นอกจากนั้นปรากฏว่าการเลี้ยงไก่แบบนี้สามารถป้องกันโรคได้ดีกว่าวิธีอื่น ๆ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งโรคที่ติดต่อกันเนื่องจากอยู่ร่วมกันและโรคพยาธิ แต่มีข้อเสียที่ค่าลงทุนแพงกว่า
วิธีอื่น

๒. การเลี้ยงแบบปล่อยนั้น เป็นวิธีการเลี้ยงแบบใหม่ที่กำลังนิยมในบ้านเรา
โดยจะเพาะในไก่เนื้อ ข้อนี้สะดวกในการเลี้ยงแบบนี้ ก็คือการประหยัดเวลาดูแลและ
ให้อาหารและน้ำ นอกจากนั้นบางคนยังเชื่อว่าจะทำให้ไก่โตเร็วกว่า และไข่ดกกว่า แต่
มีข้อเสียที่ว่า การควบคุมป้องกันโรคน่ากว่าการเลี้ยงแบบกรงคับและเป็นการยากในการ
คัดไก่ว่าไก่ตัวใดไข่หรือไม่ไข่

ข้อดีอีกอย่างหนึ่งของการเลี้ยงแบบปล่อยนั้นก็คือการลงทุนต่ำกว่าการเลี้ยงแบบ
กรงคับ

แม้ว่าการเลี้ยงทั้งสองแบบมีข้อดีและไม่ดีต่างกัน แต่ในการเลี้ยงไก่ขังกรงก็
มีปัญหามากอย่างสำหรับผู้เลี้ยงควรจะได้ทราบ เพื่อเป็นการเตือนใจหรือระมัดระวังในการเลี้ยง
ไก่แบบกรงคับนั้นก็คือ โรคที่เกี่ยวกับไก่ขังกรง ซึ่งมีโรคที่สำคัญ ๆ จะได้ระมัดระวังดังนี้
คือ:—

๑. โรคอัมพาต (Cage Layer Fatigue)

โรคอัมพาตหรือถ้าจะแปลตามศัพท์ภาษาอังกฤษว่าโรคกล้ามเนื้อของไก่ไข่คืออาการผิดปกติของไก่ที่เลี้ยงขังกรงโดยมีอาการชาหมดแรงและเป็นอัมพาต ซึ่งจะพบมากมายในแม่ไก่ที่เลี้ยงในกรงตับ ในระยะที่ไข่ตกโดยเฉพาะ ๒-๓ เดือนแรกของการไข่ แต่ก็มีย่อย ๆ ครั้งที่พบในระยะกลางหรือระยะหลังของการไข่

ปัญหาโรคอัมพาตของไก่ขังกรงนี้เป็นปัญหาค่อนข้างสลับซับซ้อนและยากต่อการเข้าใจว่าเนื่องจากอะไรแน่ และส่วนใหญ่มักพบกับไก่หลังจากเริ่มไข่ประมาณ ๖-๘ อาทิตย์ และมักจะพบเฉพาะในไก่ที่ไข่ตกและมีประสิทธิภาพการใช้อาหารสูง นอกจากนี้อาจจะพบมากในไก่บางพันธุ์หรือบางสายเลือดเท่านั้น และไก่ที่ป่วยดังกล่าว ถ้านำปล่อยลงพื้นมักก็จะหายเป็นปกติในไม่ช้า และไม่จำเป็นต้องให้การรักษาแต่อย่างใด

ไก่สาวมักจะเป็นโรคนี้ได้ง่ายกว่าแม่ไก่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไก่ชนิดนี้ได้รับการเลี้ยงดูแบบเลี้ยงปล่อยคอกมาก่อน แล้วย้ายขึ้นกรงตับเมื่อเป็นไก่สาวก่อนจะไข่ จะพบว่าเมื่ออัตราการเกิดโรคมากกว่าปกติ

ปริมาณแคลเซียม และฟอสฟอรัสในอาหาร โดยเฉพาะอัตราส่วนของแคลเซียมและฟอสฟอรัส เชื่อกันว่าเป็นตัวการสำคัญที่อาจทำให้เกิดโรคนี้ แต่จากการศึกษาพบว่าอาหารสูตรที่มีแคลเซียมและฟอสฟอรัสเพียงพอกับไก่ที่เลี้ยงบนพื้นมักจะไม่เพียงพอสำหรับไก่ที่เลี้ยงบนกรงตับ

อาการแรกที่มีพบในไก่ที่เป็นโรคอัมพาต เพราะการขังกรงก็คือไก่มักจะนอนหมอบที่พื้นกรง และแสดงอาการเป็นอัมพาตให้เห็น หรือแสดงอาการชาอ่อน หรือหมดแรงได้ปรากฏชัด ไก่จะกินอาหารและน้ำถ้ามีอาหารและน้ำใกล้ ๆ ที่ไก่จะยื่นคอออกไปกินได้เท่านั้น โดยปกติแล้วโรคนี้อาจพบในไก่ที่ไข่ตกมากกว่าไก่ที่ไม่ตก แต่ถึงแม้จะแสดงอาการดังกล่าวออกมาให้เห็น แต่บางครั้งก็ยังมีพบว่าแม่ไก่ดังกล่าวยังไข่อยู่เป็นเวลาคงหลายวันก่อนจะหยุดไข่

ถ้านำไก่อดังกล่าวมาผ่าเปิดซากก็จะพบว่าที่กระดูกซี่โครงตรงบริเวณรอยต่อของกระดูกซี่โครงซี่ที่ ๑๒-๑๓ จะพบว่ามีกระดูกซี่โครงซี่ที่ ๑๒-๑๓ แตกหักเป็นกลุ่ม กล้ามเนื้อประคานกระดูกซี่โครงออกมาให้เห็น กระดูกที่ขาอาจจะมีการรูปร่างผิดปกติ

ปกติ และบ่อยครั้งที่พบว่ากระดูกที่บวมและขาแตกหรือหัก กระดูกจะมีลักษณะบางลง และเปราะจึงหักหรือแตกได้ง่าย สำหรับอวัยวะภายในนั้นไม่ปรากฏว่ามีลักษณะผิดปกติ ใดๆ ปรากฏให้เห็น

ในการตรวจวินิจฉัยโรคอัมพาตของไก่ซึ่งกรณีนี้ ผู้วินิจฉัยจำเป็นจะต้องทำการแยกความแตกต่างออกไปจากโรคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับโรคนี้คือ—

- โรคมาเร็กซ์ หรือโรคลูโคซิสชนิดที่เป็นกับประสาท
- โรคกระดูกอ่อน
- โรคข้ออักเสบ
- โรคอื่น ๆ ซึ่งอาจจะมีอาการคล้ายกับโรคนี้

การรักษา

การรักษาไก่ที่ป่วยด้วยโรคนี้ขึ้นอยู่กับสายเลือดของไก่ และการนำไก่ป่วยออกจากกรงลงไปปล่อยนั้นช้าหรือเร็ว แต่การเพิ่มฟอสฟอรัสลงในอาหารอาจจะทำให้ไก่ป่วยหายกลับเป็นปกติภายใน ๑๐ วัน

การฉีดแคลเซียมผสมกับวิตามินดี ก็ปรากฏว่าสามารถช่วยให้ไก่ป่วยหายได้รวดเร็ว โดยเฉพาะถ้าฉีดยาพร้อมกับจับไก่ลงมาเลี้ยงบนพื้น

๒. โรคไขมันสะสมในตับ (Fatty Liver Syndrome)

โรคนี้นับว่าเป็นโรคที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของไก่ที่เลี้ยงบนกรงตับ ซึ่งอาการแรกทีมักจะตรวจพบก็คือจะพบว่าไก่ในฝูงจะตายโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่จำนวนไม่มากคือเพียง ๒-๓ ตัวเท่านั้น แต่ในรายที่เป็นเรื้อรังจะพบว่าไก่ป่วยคุณสมบัติและมีการเพิ่มน้ำหนักตัวอย่างรวดเร็ว ในฝูงไก่ที่เคยไข่ดี เช่นเคยไข่ได้ ๗๕-๘๐% ในระยะ ๒-๓ เดือนต่อมาจะพบว่าไก่ฝูงนี้ไข่ลดลงเหลือเพียง ๕๐-๕๐% เท่านั้น

ถ้าเอาไก่ที่ป่วยตายมาผ่าซากดูจะพบว่าในช่องท้องมีไขมันอยู่เต็ม นอกจากนี้ อาจจะพบว่าที่ลำไส้ก็มีไขมันเกาะอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ที่พบมีไขมันเกาะอยู่เป็นจำนวนมากมักเป็นที่คอนส่วนล่างของหัวใจและที่ไต แต่ที่รับรู้สีกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด โดยตับจะมีขนาดขยายใหญ่ขึ้น และตับจะเปลี่ยนเป็นสีเหลืองคล้ายสีของมันไก่ และมีบ่อ

ครั้งที่พบอาการอักเสบที่ตับด้วย และเมื่อจับยกขึ้นมาจะเห็นว่าเนื้อตับเกาะตัวไม่แน่นเช่น
ตับปกติสามารถจะแตกหรือแยกออกจากกันได้ง่าย

สำหรับสาเหตุที่แท้จริงในการทำให้เกิดโรคไขมันสะสมที่ตับนี้ยังไม่ทราบแน่ชัด
เป็นเพราะเหตุใดแน่ แต่มีแนวโน้มเพียงชี้ให้เห็นว่า ไก่ที่ให้อาหารพลังงานสูง และไก่ที่
ขังในกรงแคบ ๆ ขาดการออกกำลังกายมักจะพบว่าเป็นโรคนี้นี้มากกว่าไก่อื่น ๆ

ได้มีการทดลองทำการรักษาด้วยการใช้ :-

โคลีนคลอไรด์ ๑๐๐๐ แกรม

ไวตามินบี ๑๒ ๑๒ มก.

ไวตามินอี ๑๐,๐๐๐ หน่วยสากล

ผสมกันลงไปในการผสม ๑ ตัน ใช้เลี้ยงไก่เป็นเวลา ๔ อาทิตย์ ปรากฏว่า
ช่วยบรรเทาความร้ายแรงของโรคนี้นี้ได้

การเติมปฏิวินะลงในอาหารผสม ในขนาด ๒๐๐ แกรมต่ออาหาร ๑ ตัน ใน
ระยะ ๒ อาทิตย์แรก แล้วลดลงมาเป็น ๕๐ แกรมต่อตัน ในระยะ ๒ อาทิตย์หลังปรากฏ
ว่าจะช่วยทำให้การรักษาได้ผลดีขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะยาปฏิวินะที่ใช้ช่วยรักษาโรค
บางอย่างที่ไม่แสดงอาการออกมาให้เห็นก็เป็นได้จึงทำให้ไก่ฟื้นตัวได้เร็วกว่าการรักษาโดย
ไม่ใช้ยาพวกปฏิวินะ

แต่ก็มีหลายคนแนะนำให้ใช้การรักษาข้างล่างนี้คือ

จุนสี (คอบเปอร์ซัลเฟต) ๒ ออนซ์ (๖๐ แกรม)

โคลีนคลอไรด์ ๕๐๐ แกรม

ไวตามินบี ๑๒ ๓ มก.

ไวตามินอี ๕,๐๐๐ หน่วยสากล

โดยใช้ผสมในอาหารผสม ๑ ตัน และให้ไก่กินเป็นเวลา ๔ อาทิตย์เช่นเดียวกัน
แต่ในรายงานระยะหลังพบว่า การใช้อินโนซิทอลในอัตรา ๕ ปอนด์ต่อตัน
จะสามารถรักษาอาการป่วยของโรคดังกล่าวได้ดีกว่าการรักษาด้วยไวตามินดังกล่าวข้างต้น

สำหรับการป้องกันโรคนี้ ในขณะที่ยังไม่มียาหรือวิธีการใดๆ ที่มีแนวโน้มชี้ให้เห็นว่า จะสามารถป้องกันได้อย่างแท้จริง ดังนั้นผู้เลี้ยงจึงต้องคอยระมัดระวังเอาใจใส่ไก่เลี้ยง ของตนและควรปรึกษาสัตวแพทย์ทันที ในกรณีที่มีไก่ตายโดยไม่ทราบสาเหตุ และการ ไข่ลดลงกว่า ๕๐ % ของจำนวนที่เคยไข่ แต่อย่างไรก็ตามในอาหารผสมที่ใช้เลี้ยงไก่ไข่ ผู้ผสมอาหารจะต้องมีวิตามินที่สำคัญดังกล่าวไม่น้อยกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ข้างล่างนี้คือ

วิตามินบี ๑๒	๑๒ มก./ต่อตัน
โคลีนคลอไรด์	๖๐๐ แกรม/ต่อตัน
วิตามินอี	๕,๐๐๐ หน่วยสากล/ต่อตัน

๓. การถ่ายมูลเป็นน้ำเหลว

การถ่ายมูลออกมาเป็นน้ำของไก่ซึ่งทรงเป็นปัญหาสำคัญของสุขภาพของแม่ไก่ที่ เลี้ยงในเล้าดังกล่าว ถึงแม้ว่าอาการดังกล่าวจะไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพของแม่ ไก่โดยตรง แต่ก็มีผลทางอ้อม เพราะทำให้การรักษาสุขภาพอนามัยของไก่เป็นไปได้ยาก เนื่องจากมูลไก่ส่งกลิ่นเหม็นฟุ้งไปทั่วเล้าไก่ ซึ่งทำให้ไก่ในฝูงมีสุขภาพเลวลง

สาเหตุที่สำคัญในการทำให้ไก่ถ่ายมูลออกมาเป็นน้ำมีหลายสาเหตุด้วยกัน เช่น

- เนื่องจากพยาธิภายใน
- เนื่องจากโรคลำไส้อักเสบ
- เนื่องจากไข่โตตก
- เนื่องจากแร่ธาตุและเกลือที่มีอยู่ในน้ำ
- เนื่องจากใช้อาหารพลังงานสูง
- เนื่องจากอากาศร้อนจัด ไก่กินน้ำมาก
- เนื่องจากสายเลือดของไก่ที่เลี้ยง

แต่อย่างไรก็ตามผู้เลี้ยงจะต้องไม่ปะปนปัญหาเกี่ยวกับปัญหาอื่นที่มีได้มาจากตัวไก่

เช่น

- การรวบของรางน้ำหรือที่ให้น้ำ
- ความชื้นของอากาศ

- การระบายถ่ายอากาศไม่ดี
- การเกิดเป็นตัวอ่อนของหนอนหรือแมลงวัน

ในบางครั้งก็พบว่าอาการถ่ายมูลเป็นน้ำอาจแก้ไขด้วยการเปลี่ยนอาหารที่ให้อิน เช่น

- ให้อาหารที่มีพลังงานต่ำ
- ให้อาหารที่มีเกลือน้อย

ถ้าเนื่องจากพยาธิหรือลำไส้อักเสบ ก็ให้ยากำจัดพยาธิและยาที่ใช้รักษาโรคลำไส้อักเสบ

แต่ถ้าผู้เลี้ยงระมัดระวังการเลี้ยงให้ดี การลดปริมาณน้ำที่ให้อินก็อาจจะแก้ปัญหาได้ โดยไม่ทำให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อการไข่ แต่ถ้างัดหรือลดจำนวนน้ำที่ให้อินโดยไม่ระมัดระวังก็อาจจะทำให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อการไข่ของแม่ไก่ได้เหมือนกัน

การใช้อยาพวกปฏิชีวนะ และยาพวกกำจัดเชื้อราผสมลงในอาหารก็พบว่าอาจจะควบคุมการถ่ายมูลเป็นน้ำได้เหมือนกัน

โดยที่น้ำเป็นสิ่งสำคัญต่อการเลี้ยงไก่อยิ่งกว่าอาหาร การระมัดระวังใช้น้ำที่สะอาดจึงควรจะได้รับเอาใจใส่อย่างยิ่งในกรณีที่ไม่แน่ใจ และเมื่อให้น้ำมีคุณภาพดีขึ้นผู้เลี้ยงไก่อ ผู้เลี้ยงควรจะเติมน้ำยาฆ่าเชื้อลงในน้ำดื่มบ้างเป็นครั้งคราวเช่นอาทิตย์ละ ๑-๒ ครั้ง ก็จะช่วยทำให้การเลี้ยงไก่อของท่านได้ผลดีขึ้น

๔. พยาธิภายนอกของไก่

การเลี้ยงไก่ขังกรงปัญหาเรื่องพยาธิภายนอกของไก่อันว่ามีปัญหาน้อยกว่าการเลี้ยงไก่อรวมฝูงบนพื้นมาก แต่ในบางครั้งก็พบว่าปัญหาเรื่องพยาธิภายนอก โดยเฉพาะไรไก่อันว่าเป็นปัญหาที่สำคัญของฟาร์มบางแห่ง

ด้วยเหตุนี้ผู้เลี้ยงจำต้องคอยสอดส่องระมัดระวังอยู่เสมอ ถ้าพบว่ามีพยาธิภายนอก โดยเฉพาะไรไก่อันเกิดขึ้น ก็ควรจะหายากำจัดพยาธิดังกล่าวมาใช้ ซึ่งอาจจะใช้พ่นหรือโรยตามตัวก็ได้ แต่เวลาพ่นหรือโรยควรจะทำเวลากลางคืนหลังจากที่ไก่หยุดกินอาหารและเริ่มจะนอนแล้ว ประกอบทั้งขณะนั้นพยาธิบางชนิดที่ซ่อนตัวอยู่ตามมุมกรงหรือราง

อาหารจะออกมาจากที่ซ่อนเข้าคิตตัวไก่ การพ่นยาหรือโรยยาในระยะนี้จะสามารถฆ่าพยาธิดังกล่าวไม่ทั่วถึง

๕. โรคท่อไข่เคลื่อนออกข้างนอกและโรคจิกกัน (Blow-outs and Canibalism.)

การเคลื่อนของท่อไข่ออกข้างนอก (Prolapse of the Oviduct) นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของการเลี้ยงไก่ขังกรง การควบคุมหรือป้องกันมิให้เป็นโรคนี้นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นโดยเฉพาะในการให้การเลี้ยงดูไก่ไข่ที่เลี้ยงบนกรงตับ สิ่งที่จะลดอันตรายของอาการดังกล่าวในไก่ก็คือ:-

- อย่าเลี้ยงไก่ให้อ้วนเกินไป
- อย่าให้แสงสว่างที่ความสว่างมากเกินไป
- อย่าเร่งให้ไข่เร็วเกินไป ถ้าสามารถเลี้ยงไก่สาวขึ้นมาทดแทน

ได้เองก็ควรจะเลี้ยงเอง เพื่อให้ไก่ที่จะออกไข่ใบแรกมีสุขภาพสมบูรณ์จริงๆ

การจิกกันของไก่ขังกรงนับว่าเป็นปัญหาอีกอย่างหนึ่ง แต่มักจะพบในกรณีที่เลี้ยงไก่รวมกันหลายตัวในกรงเดียวกัน ซึ่งผู้เลี้ยงอาจจะลดอันตรายของการจิกกันลงได้โดยการตัดปากไก่เสียหรือใส่ที่บังตาไก่ไม่ให้มองเห็นไก่อีกตัวหนึ่ง แต่การตัดปากไก่ ถ้าตัดมาก ๆ จึงจะป้องกันการจิกได้ดี แต่มีผลเสียที่ไก่กินอาหารและน้ำได้น้อยลงผลก็คือจะทำให้แม่ไก่ไข่ลดลง ผู้ตัดปากจึงต้องระมัดระวังเรื่องนี้ด้วย

๖. โรคอื่น ๆ

นอกจากโรคต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว บางครั้งก็พบว่าไก่ที่เลี้ยงกรงตับมีปัญหาโรคอื่น ๆ เข้ามายุ่งด้วยเหมือนกันโดยเฉพาะโรคของระบบหายใจ เช่น

- โรคนิวคาสเซิล
- โรคหลอดลมอักเสบ
- โรคกล่องเสียงอักเสบ

และโดยที่โรคดังกล่าวไม่มีวิธีการรักษาที่ได้ผลดีจริงๆ ผู้เลี้ยงจึงต้องใช้วิธีป้องกันเสียตั้งแต่แรกเช่น

- การใช้วัคซีนป้องกันโรคตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

- การควบคุมอุณหภูมิของเรือนโรงไม่ให้ร้อนหรือหนาวจัดเกินไป
- การระบายลมจะต้องที่อยู่เสมอ

๗. การป้องกันโรคสำหรับไก่เลี้ยงกรงค้ำ

- ๑) จัดทำวัคซีนตามที่กำหนดไว้ทุกชนิดที่ผู้เลี้ยงได้กำหนดไว้ตามคำแนะนำของสัตวแพทย์ อย่างไรก็ตามการทำวัคซีนจะได้ผลดี เมื่อผู้ทำจะต้องคำนึงถึงปัจจัยที่สำคัญบางประการเช่น
 - อายุของไก่ที่จะทำวัคซีน
 - การเปลี่ยนแปลงของดินฟ้าอากาศ
 - ประวัติของโรคที่เคยเกิดมาแล้วในท้องที่ใกล้เคียง
 - ความร้ายแรงของโรค
 - และจำนวนของไก่ที่เป็นโรคในบริเวณใกล้เคียง
- ๒) การเอาไก่เข้าเลี้ยงควรจะเป็นแบบ ALL-IN, ALL-OUT คือ เข้าพร้อมกันชุดเดียวเต็มโรง และออกพร้อมกันหมดโรงไม่ควรเลี้ยงไก่หลายรุ่นหรือเอาไก่เข้าหลายชุดในโรงเดียวกัน เพราะบางชุดอาจเป็นโรคหรือเป็นพาหะของโรคทำให้ไก่อื่นๆ ที่ที่อยู่พลอยเป็นโรคไปด้วย
- ๓) ไก่ที่จับเข้ากรงค้ำควรจะเป็นไก่ที่ปราศจากโรคพยาธิทั้งภายในและภายนอก ถ้ามีพยาธิดังกล่าวควรจะให้ยารักษาหรือกำจัดเสียก่อน ก่อนจะนำเข้าเลี้ยงในกรงค้ำ
- ๔) ถ้าเลี้ยงไก่รวมกันหลายตัวในกรงควรจะตัดปากไก่เสียก่อน และควรตัดให้พอเหมาะไม่ยาวหรือสั้นเกินไป และควรจะตัดเมื่อลูกไก่อายุ ๑ วัน ถ้าคิดว่าจะเอาไก่ชุดดังกล่าวมาเลี้ยงรวมกันในกรงรวม
- ๕) พยายามทำความสะอาดและฆ่าเชื้อภาชนะที่ใช้ใส่น้ำให้ไก่กินเป็นประจำ
- ๖) พยายามเลี้ยงแต่ไก่ที่เหมาะสมสำหรับใช้เลี้ยงแบบกรงค้ำ ไก่สายเลือดที่เป็นโรคอัมมะพาด, ไชมันสะสมไนต์บับ, หรือถ่ายมูลออกเป็นน้ำไม่ควรนำมาใช้เลี้ยงบนกรงค้ำ
- ๗) จัดทำสูตรอาหารไก่ไข่ หรือซื้ออาหารไก่ที่มีสูตรเหมาะสมสำหรับการใช้เลี้ยงไก่บนกรงค้ำเท่านั้น
- ๘) อย่าเร่งให้ไก่ไข่เร็วกว่า ๒๒ อาทิตย์

Diseases of Cage Layers

By

T. Bhannasiri, Ph. D.

Res. & Ed. Division, Department Livestock Development, Bangkok.

ABSTRACTS

Some diseases problems of the Cage Layers have been discribed by the authors which including the following ones as listed below:—

1. Cage Layer Fatigue.

This is one of among other several diseases of cage layers which confronted the farmers at the present time. The high incidence usually obseved in the flocks with high production. The removal of the affected brids from their cages to the floor and increasing the phosphorus level in the ration will over come the problem within 10 days. However, the recommending of using calcium plus vitamin D is suggested by the author.

2. Fatty Liver Syndrome.

This is another important health problem in cage layers. The supplementation of the concentrated ration with 1000 gms. of Choline chloride, 12 mgs. of vitamin B 12, and 10,000 I.U. of vitamin E. or adding of 2 ounces of Copper sulfats, 500 gms. of Choline, 4 mgs. of vitamine B 12 and 5,000 I.U. of vitamin E or 5 lbs. of inositol per ton of the ration is recommended by the author to over come the problem of this disease.

3. Watery Droppings

This is one of the most common health problem in cage layers. The correcting through the using of lower energy or a feed with less salt is recommended, In cases due to worms and enteritis, the deworming and treatment of enteritis is recommended.

4. External Parasites.

The main problem seems to be the recurrence of the lice and mites after treatment. Spraying or dusting with some insecticides is recommended.

5. Blow-outs and Cannibalism.

Prolapse of the oviduct or blow-out has been a serious problem for some cage layer operators. The controlling is primarily base on the proper management, such as low energy ration, low light intensity, and don't pushed the hens at the beginning of laying period.

Canibalism of hens in multiple cage units is a serious problem. The beaking of one day old chicks is recommended.

6. Other Diseases.

Respiratory diseases are worn out by the author especially Newcastle disease, infectious bronchitis and infectious laryngotracheitis. The using of vaccines for prevention at regular interval is recommended.
